

РЕШЕНИЕ

№ 371

гр. Стара Загора, 02.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Мариана М. Мавродиева
Веселина К. Мишова

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно гражданско дело
№ 20225500500657 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.267, ал.1 във вр. с чл.341- 344 от ГПК.

Въззивното дело е образувано по подадена в законния 2- седмичен срок по чл.259, ал.1 от ГПК въззивна жалба вх.№ 20919/14.09.2022г. от съделителя- ищец С. С. Д. от гр.С.З. против изцяло негативното за него първоинстанционно Решение № 685/25.07.2022г. по гр.д.№ 4727/2021г. по описа на РС- Ст.Загора във фаза по допускане до делбата на 1 бр. недвижим имот с площ от 4 200 кв.м., находящ се в гр.С.З., парк „Бедечка“, за който претендира, че притежава 23/42 ид.ч. от същия. Излага подробни фактически и правни съображения, че атакуваното първоинстанционно Решение било незаконосъобразно и неправилно, поради което моли то да бъде отменено, като бъде постановено ново въззивно такова, с което да бъдат удовлетворени всички негови делбени претенции, със законните последици от това. Няма свои нови доказателствени искания пред настоящата въззивна съдебна инстанция. Не се е явил в насроченото о.с.з. пред въззивната инстанция лично или чрез процесуален представител, не е взел становище по спора и не е пледирал пред настоящата въззивна съдебна инстанция.

В законния 2- седмичен срок по чл.263, ал.1 от ГПК има постъпил писмен Отговор вх.№ 23236/12.10.2022г. от другия съделител- ответника /публично- правния субект/ Община- Ст.Загора, който счита, че атакуваното първоинстанционно Решение било изцяло мотивирано, законосъобразно и правилно, заявява, че процесната въззивна жалба била напълно неоснователна и недоказана, поради което моли да се потвърди атакуваното

първоинстанционно Решение с отказ за допускане до делба на процесния недвижим имот, тъй като той бил публична общинска собственост, със законните последици. Няма свои нови доказателствени искания пред настоящия въззивен съд. Претендира разносните си по въззивното дело за юрисконсултско възнаграждение на процесуалния си представител. В този смисъл е и пледоарията на процесуалния му представител- юрисконсулт.

Въззивният съд, като се запозна с изложените във въззивната жалба оплаквания, с мотивите на атакуваното първоинстанционно Решение, със становището в Отговора на в.жалба, със събраните от РС доказателства и с приложимите материалноправни и процесуални норми, счита, че въззивната жалба е процесуално допустима, родово и местно подсъдна на настоящия въззивен ОС- Ст.Загора, тъй като е подадена в надлежния РС, постановил първоинстанционното решение, в законния 2- седмичен срок по чл.259, ал.1 от ГПК и от правно легитимираната страна, имаща правен интерес от възивно обжалване на това първоинстанционно съдебно Решението, засягащо нейните права и законни интереси. Съгласно правилата на чл.269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта му- в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото във въззивната жалба. В конкретния случай въззивният съд намира, че обжалваното решение е процесуално допустимо, и следва да се произнесе по материалноправната му същност, с оглед направените във въззивната жалба оплаквания.

ОС- Ст.Загора, като прецени събраните по делото пред първата съдебна инстанция писмени и гласни доказателства, по свое убеждение и съобразно разпоредбите на чл.12 от ГПК, във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания първоинстанционен съдебен акт, намира за установено и доказано по несъмнен и безспорен начин по делото следното :

Основният спорен фактически и правен момент във въззивното обжалване е, дали съдът е задължен да следи служебно при делбата участват ли всички собственици и всички участници ли са съсобственици на процесния делбен недвижим имот.

Въззивният съд счита, че в атакуваното му Решение РС напълно обосновано, законосъобразно и правилно е извършил косвен съдебен контрол на валидност и законосъобразността на относимото по казуса предхождащо Решение № 51723/21.06.2000г. на ПК- Ст.Загора, с което наследниците на Г.М.Ч. е било признато и възстановено в стари реални граници право на собственост върху бивша нива от 2, 300 дка, попадаща в процесния недвижим имот, отреден за парк „Бедечка“ по плана на гр.С.З., на издадената по чл.32, ал.1, т.2 от ЗТСУ Заповед № 2620/11.12.2000г. на Кмета на Община- Ст.Загора, за попълване на този имот в одобрения кадастрален и регулационен план, и на последвалите ги нотариални актове посочени по - горе за дарения и продажби съответно от 2016г. и 2019г. въз основа, на които въззивникът- ищец се е бил легитимирал пред РС- Ст.Загора, като съсобственик на 23/42 ид.ч. от процесния недвижим имот- публична

общинска собственост.

Не е спорно по делото, че съгласно абсолютно задължителното за страните по делото и съдилищата в страната Решение № 19/21.12.1993г. по к.д.№ 11/1993г. на КС на РБ задължително тълкуване разпоредбата на чл.17, ал.2 от КРБ, собствеността е публична и частна, като гражданите и юридическите лица не могат да бъдат субекти на публична собственост, а само на частна такава. Публична собственост могат да имат само субекти, които са носители на властнически правомощия - държавата и общините. А относно реституирането на публична собственост по реда на ЗВСОНИ в т.9 от приложимото задължително съгласно чл.130, ал.2, пр.1 от ЗСВ Решение № 4/11.03.1998 г. по к.д.№ 16/1997г. по описа на КС на РБ, реституцията преструктурира публичната собственост/държавна и общинска/, в собственост на физически и юридически лица, но само в рамките и обхвата на частната собственост/държавна и общинска/. Но реституцията не може да засяга публичната собственост/държавна и общинска/, защото тя обслужва определени обществени конституционни интереси и е изрично защитена от Конституцията на РБ, което съответства на задължителната практика на ВКС-София, че съгласно чл.2, ал.1 от ЗОСОИ, характера на имота като публична държавна или публична общинска собственост представлява абсолютна законова пречка за възстановяване на собствеността му по реституционните закони. Ето защо при възстановяване на собствеността върху недвижими имоти не е от значение към момента на влизане в сила на съответния реституционен закон/в случая ЗВСОНИ/ имотът е бил публична или частна държавна/или общинска/ собственост, защото законовата реституция по тях зависи изключително от фактическото му състояние. Поради което ВКС-София еднозначно приема, че с приемането на аналогичните норми на чл.7, ал.4 от ЗОС/за общинските имоти/ и съответно на чл.7, ал.4 от ЗДС/за държавните имоти/ е уредено изрично със закон тълкуваното дотогава уреждане на въпроса дали подлежат на възстановяване недвижими имоти, които са станали публична собственост на държавата или общините/ПДС или ПОС/, като целта на законодателя е била с приемането им да се изключат всички други тълкувания и спорове по този въпрос.

Също така не се спори от фактическа и правна страна между страните по делото, че още през 1960г. територията на процесния недвижим имот попада в създадения със заповед № 443/28.04.1960г. парк „Бедечка“ в гр.С.З., който още с влизането в сила на § 7, т.4 от ПЗР на ЗМСМА е предоставен от държавата в собственост на местната Община- Ст.Загора по силата на чл.2, ал.1, т.2 от ЗОС. Неслучайно в АПОС съгласно чл.61, ал.4 във вр. с ал.2 от ЗУТ процесният недвижим имот е обявен изрично за публична общинска собственост/ПОС/ с оглед разпоредбата на чл.3, ал.2, т.1 от ЗОС. Поради което въззивният съд счита, че действително към момента на влизане в сила на ЗСПЗЗ процесния недвижим имот е заварен, като такава ПОС, включен е бил в създаденият още със заповед № 443/28.04.1960г. парк „Бедечка“ в гр.С.З., мероприятиято за създаване на който е било изцяло изпълнено към

1991г., като паркът е изграден, благоустроен и озеленен съгласно безспорното заключение на ЗСТЕ. Предвид което ОС- Ст.Загора счита, че е напълно обоснован и законосъобразен фактическия и правен извод на РС- Ст.Загора, че притежаваната от бившият собственик Г.М.Ч./бивш жител на гр.С.З./ тогавашна нива от 2.300 дка, попадаща изцяло в процесния недвижим имот от парк „Бедечка“ в гр.С.З./който е изначално ПОС/, още тогава въобще не е подлежала на възстановяване/реституиране/ в старите му реални граници/като бивша нива/, а евентуално е подлежал на обезщетяване по реда на чл.10б, ал.1 от ЗСПЗЗ, защото за реституцията ѝ е съществувала съгласно чл.2, ал.1 от ЗОСОИ във вр. с чл.10б, ал.1 от ЗСПЗЗ и чл.7, ал.4 от ЗОС законова забрана за това. Ето защо първоинстанционният съд напълно обосновано, законосъобразно и правилно е приел, че реституционното Решение на ПК- Ст.Загора по реда на чл.10, ал.7 от ЗСПЗЗ и последвалата го Заповед на кмета на Община- Ст.Загора по реда на чл.32, ал.1, т 2 от ЗТСУ(отм.), с която процесния недвижим имот/бивша нива/ е възстановена по реда на ЗСПЗЗ в старите му реални граници на наследниците на този ѝ бивш собственик, се явяват изначално и напълно нищожни съгласно задължителното за страните по делото и за съдилищата ТР № 2/1991г. на ОСГК на ВКС- София предвид императивната разпоредба на чл.130, ал.2, пр.1 от ЗСВ. Тъй като и решение, и последвалата го заповед твърде съществено нарушават горните императивни правни норми, които не предвиждат никаква правна възможност, а разпореждат единствено и само законова забрана за възстановяването/реституцията/ на претендиращия недвижим имот в старите му реални граници и възникване въз основа на това на евентуална съсобственост върху него/като имот- ПОС/, между наследниците на бившия му собственик/респективно между техните частни правопримемници/ и съответния публично- правен субект/местната Община- Ст.Загора/. Следователно правилно РС- Ст.Загора е стигнал до единствено възможния, верен и законосъобразен фактически и правен извод, че въз основа на тези изначално нищожни актове/решение на ПК и заповед на Кмета/, наследниците по закон на бившият собственик Г.М.Ч./бивш жител на гр.С.З./ не са придобили и не могат да придобият претендираните със заведения иск за съдебна делба 23/42 ид.ч. от процесния поземлен недвижим имот и той по никакъв начин не се явява съсобствен между страните по делото, защото правото му на собственост не им принадлежи общо в идеални части по аргумента на чл.30, ал.1 от ЗС.

Относно правилността на атакуваното първоинстанционно Решение, въззивният ОС- Ст.Загора намира, че напълно мотивирано, законосъобразно и правилно РС е приел, че в случая са напълно приложими разпоредбите на чл.341- 355 от ГПК, като са налице всички законови предпоставки, предвидени в материалноправните разпоредби, съгласно които предходно Решение № 51723/21.06.2000г. на Поземлена комисия/ПК/- гр.С.З., на наследниците по закона на Г.М.Ч./бивш жител на гр.С.З./ е било признато и възстановено в стари реални граници правото на собственост върху нива от

2,300 дка, попадаща в процесния имот, отреден за парк „Бедечка“ в гр.С.З.. Въз основа на това на осн. чл.32, ал.1, т.2 от тогава действащия ЗТСУ/впоследствие отменен със ЗУТ/, със Заповед № 2620/11.12.2000г. на Кмета на Община- Ст.Загора е попълнен този имот в одобрения кадастрален и регулационен план. Впоследствие с нотариален акт за дарение на недвижим имот № 44/16.09.2016г. и нотариален акт за покупко- продажба № 45/16.09.2016г. наследниците на Г.М.Ч. даряват на З.Й. И. своите 1/42 ид.ч. от процесния ПИ 68850.513.99 и продават на З.Й. И. своите 22/42 ид.ч. от същия недвижим имот. В тази връзка въззивникът- ищец С. С. Д. от гр.С.З. се легитимира, като собственик с представените от него документи за собственост, като с нотариален акт № 91, том I, рег.№ 813, дело 53/25.02.2019г. той е придобил от З.Й. И. от гр.С.З. чрез дарение 1/42 ид.ч. от недвижим имот с идентификатор 68850.513.99 по КККР, одобрени със заповед № РД- 18-43/25.05.2009г. на АГКК, с административен адрес в гр.С.З., парк „Бедечка“ и с нотариален акт № 92, том I, рег.№ 814, дело 54/25.02.2019г. той е придобил от същата З.Й. И. от гр.С.З. чрез покупко - продажба 22/42 ид.ч. от същия недвижим имот с идентификатор 68850.513.99 по КККР, одобрени със заповед № РД-18-43/25.05.2009г. на АГКК, също с административен адрес в гр.С.З., парк „Бедечка“. Наред с това безспорно е било установено от РС- Ст.Загора, че процесният недвижим имот с идентификатор 68850.513.99 е публична общинска собственост/ПОС/ по силата на закона на осн. чл.61, ал.2 и ал.4 от ЗУТ във връзка с чл.2 и чл.3 , ал.2, т.1 от ЗОС, който своевременен е бил актуван с Акта за публична общинска собственост/АПОС/ № 17128/19.06.2017г., като въззиваемия/ответник/ Община- Ст.Загора притежава 1900/4200 кв.м. от имота. Също така- видно от представената към исковата молба Скица на ПИ № 15-1013022/15.09.2021г. на СГКК- Ст.Загора, ПИ 68850.513.99 по КККР на гр. С.З., е с площ 4200 кв.м., находящ се в гр.С.З., парк „Бедечка“ с трайно предназначение на територията: Урбанизирана, Начин на трайно ползване: Обществен селищен парк, градина. Също така от приетото по делото без оспорване от никоя от страните заключение на съдебно- техническа експертиза/СТЕ/ се доказва, че процесният ПИ 68850.513.99 по КККР на гр.С.З. попада изцяло върху имот № 3027а, в територията, отредена за парк „Бедечка“ със Заповед № 443/28.04.1960г. Според заявлението на вещото лице пред РС- Ст.Загора, процесният имот съгласно ОУП на гр.Стара Загора от 1978 г., попада в територия за озеленяване, който по действащата КККР съвпада с имот № 3027а по действащия ПУП, и по действащият ОУП попада в зона за паркове, градини и озеленяване. Видно от заключението на СТЕ, е осъществено мероприятиято, предвидено със Заповед № 443/28.04.1960г., като паркът „Бедечка“ е изграден, озеленен и благоустроен. Също така по сега действащият ОУП на гр.С.З., отреждането за имот № 3027а по действащият ПУП и ПИ 68850.513.99 по КК- по действащият към момента ОУП на града, както по действащ ОУП от 2011 г./който в последствие е бил променен през 2016г./, тази територия и по двата плана е предвидена единствено и само за

паркове, градини и озеленяване. Актът за публична общинска собственост/АПОС/ е от 2017г., издаден е преди по-горе посочените 2 бр. нотариални акта/и двата от 2019г./ на въззивника- ищец/съдебителя/- първия за дарение № 91/25.02.2019г. и втория за покупко- продажба № 92/25.02.2019г. Поради което този фактически и правен факт е бил известен на въззивника още преди осъществяването на дарението и продажбата, тъй като същите не биха могли да бъдат извършени без скица, на която се отразяват всички съсобственици на имота, документи за собственост, както и НТП на имота. РС напълно обосновано, законосъобразно и правилно е извършил косвен съдебен контрол на валидност и законосъобразността на относимото по казуса предхождащо Решение № 51723/21.06.2000г. на ПК-С.З., с което наследниците на Г.М.Ч. е било признато и възстановено в стари реални граници право на собственост върху бивша нива от 2, 300 дка, попадаща в процесния недевижим имот, отреден за парк „Бедечка“ по плана на гр.С.З., на издадената по чл.32, ал.1, т.2 от ЗТСУ Заповед № 2620/11.12.2000г. на Кмета на Община- Стара Загора, за попълване на този имот в одобрения кадастрален и регулационен план, и на последвалите ги нотариални актове посочени по - горе за дарения и продажби съответно от 2016г. и 2019г. въз основа, на които въззивникът- ищец се е бил легитимирал пред РС- Ст.Загора, като съсобственик на 23/42 ид.ч. от процесния недвижим имот- публична общинска собственост/ПОС/. В атакуваното Решение на РС-Ст.Загора съдът подробно е изложил мотивите си за нищожността на Решение № 51723/21.06.2000г. на ПК- С.З., на Заповед № 2620/11.12.2000г. на Кмета на Община- С.З. и на последвалите ги горепосочени нотариални актове за дарение/от 2016г./ и покупко- продажба/от 2019г./, въз основа, на които жалбоподателят С. Д. претендира да е съсобственик на 23/42 ид.ч. от процесния недвижим имот, който целия е публична общинска собственост- както тогава, така и към настоящия момент. Съгласно принципа, че никой не може да прехвърли повече права, отколкото сам има, легитимиращите се с тези нищожни решение на ПК и заповед на кмета наследници на горепосочения бивш собственик/Г.М.Ч. и М.М. И./, не са дарили и съответно продали през 2016г. на праводателката на ищеца/З.Й. И./ с н.а.№ 44/2016г. и съответно с н.а.№ 45/2016г., прехвърляните й с тях общо 23/42 ид.ч. от процесния недвижим имот. Предвид което и по силата на същият принцип, тя също не е дарила и съответно продала след това през 2019г. на въззивника/с н.а.№ 91/2019г. и съответно с н.а.№ 92/2019г./ прехвърляните му с тях общо 23/42 ид.ч. от процесния недвижим имот, защото не ги е придобила преди това от наследниците на бившия му собственик. Още повече, че съгласно разпоредбата на чл.7, ал.2 от ЗОС е установена и изрична законова забрана имотите и вещите- ПОС/какъвто е процесния/, да се отчуждават и прехвърлят в собственост на трети лица, освен в полза на държавата, с което те се изключват от гражданския оборот. Следователно всички сключени с тези нотариални актове дарения и продажби на претендираните за собствени 23/42 ид.ч. от процесния недвижим имот, се явяват и нищожни, поради невъзможен

предмет, следователно тези договори не могат да произведат присъщите им правни последици по смисъла и на задължителното за страните и за съда съгласно чл.130, ал.2, пр.1 от ЗСВ т.1 от ТР № 4/2010г. на ОСГК на ВКС-София. Предвид което въззивният съд също счита, че въз основа на тях въззивникът- ищец не е придобил претендираните с иска му за делба 23/42 ид.ч. от процесния поземлен имот и поради това не се легитимира като негов съсобственик към относимия за това момент на приключване на съдебното дирене и устните състезания по първоинстанционното дело съгласно разпоредбата на чл.235, ал.3 от ГПК, както и при приключване на същите пред настоящия въззивен съд. Следователно искът му за допускане и извършване между страните на съдебна делба на същия недвижим имот при права 23/42 ид.ч. за гражданина- физическо лице С. Д. и 19/42 ид.ч. за публично- правния субект Община- С.З. се явява изцяло неоснователен и недоказана, и напълно мотивирано, законосъобразно и правилно е бил изцяло отхвърлен от РС, ведно със законните последици съгласно чл.344, ал.1 от ГПК.

Въззивният съд счита, че въпреки императивната разпоредба на чл.34, ал.1 от ЗС/че всеки съсобственик, въпреки противна уговорка, може да иска делба на общата вещ, освен ако законът разпорежда друго или ако това е несъвместимо с естеството или предназначението на вещта/, в този случай извършването на исканата съдебна делба на процесния недвижим имот е напълно несъвместимо с местонахождението му изцяло в парк и предназначението му за парк, като съгласно чл.34, ал.1 от ЗС това само по себе си обуславя изцяло отхвърляне на иска за делбата му, тъй като делбата на такъв имот е недопустима с оглед предназначението му на озеленена площ за широко обществено ползване, предназначена за трайно задоволяване на обществени потребности по смисъла на чл.61, ал.2 от ЗУТ/обществен парк/. От съществено значение при преценка за допустимостта на делбата е статутът му към момента на приключване на устните състезания по делото във фазата по допускането ѝ пред РС, както и пред ОС, като съдилищата са длъжни да извършат самостоятелна преценка за регулационния статут на имота към този момент и ако се установи, че понастоящем имотът е отреден по предвидения в закона ред за парк, да отхвърли иска за делбата му, дори и в хипотеза, при която по делото не е установено заплащането на обезщетение при завземането му и реализирането на парка, градината или уличното озеленяване. Ето защо в случая, след като процесният имот е бил и продължава да бъде част от парк „Бедечка“ в гр.С.З./видно и от заключението на СТЕ/, това представлява ново и самостоятелно основание за отхвърляне на иска за делбата му, като неоснователен, тъй като делбата му е недопустима с оглед предназначението му на озеленена площ за широко обществено ползване, предназначена за трайно задоволяване на обществени потребности по смисъла на чл.61, ал.2 от ЗУТ- обществен парк.

Следователно направените във в.жалба фактически и правни оплаквания се явяват изцяло неоснователни и недоказани, атакуваното

първоинстанционно Решение се явява напълно мотивирано, законосъобразно и правилно, същото има подробни и ясни мотиви, изградени въз основа на всички събраните по делото от РС писмени доказателства и е съобразено с постановените, относими по казуса ТР на ВКС и Решение на КС на РБ по спорните въпроси на делото. Поради което постановеното с атакуваното Решение на РС- Ст.Загора цялостно отхвърляне на предявения от въззивника-ищец иск за допускане и извършване на съдебна делба между страните на процесния недвижим имот, находящ се в парк „Бедечка“ на гр.С.З., с което той се отхвърля напълно по смисъла на чл.34, ал.1 от ЗС, следва да се потвърди изцяло, със законните последици от това.

Това въззивно съдебно Решение може да се обжалва съгласно чл.280, ал.3, т.1, пр.3 от ГПК в законния 1- месечен срок от връчването му на всяка от страните, чрез настоящия въззивния ОС- гр.Ст.Загора пред ВКС на Република България- гр.София.

Ето защо предвид всички гореизложеното и на осн. чл.344, ал.1 и чл.235, ал.1 и чл.258- 272 от ГПК във вр. с чл.32, ал.1, т.2 от ЗТСУ, чл.61, ал.2 и ал.4 от ЗУТ и във вр. с чл.2 и чл.3, ал.2, т.1 от ЗОС, въззивният ОС- Ст.Загора

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 685/25.07.2022г. по гр.д.№ 4727/2021г. по описа на РС- Ст.Загора.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в **1- месечен** срок от връчването му на всяка от страните, чрез ОС- Ст.Загора пред ВКС- София.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____